χρειεστάτων Οὐγενότων, πληροφοροῦμεν τὸν περιπόθητον ἐξάδελφον ἡμῶν κοντόσταυλον Ἄνναν Μονμορανσύ, ὅτι ἐξαιρετικῶς θὰ μᾶς εὐαρεστοῦσε ἂν κατέπαυε τὰς διενέξεις του μετὰ τοῦ μαρκησίου Σίμωνος Βάζα καὶ ἂν ἑνούμενος μὲ αὐτὸν ἐξολόθρευε διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου τοὺς βδελυροὺς αὐτοὺς αἱρετικούς, οἱ ὁποῖοι στεροῦν καὶ τὸν Βασιλέα καλῶν ὑπηκόων καὶ τὴν ἐκκλησίαν πιστῶν χριστιανῶν. Καταδιώξατε τοὺς αἱρετικοὺς Οὐγενότους ὡς ἄγρια θηρία, ὡς λύκους, διαλύσατε τὰ σχολεῖα τους καὶ τοὺς συλλόγους των, ἀφανίσατέ τους ἀπ' τὸ πρόσωπον τῆς γῆς !...

Ἐφ' ᾧ ἡ χάρις τοῦ 'Υψίστου, κλπ.κλπ.»

Σιγὴ δευτερολέπτων ἐπηκολούθησε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς βασιλικῆς ἐπιστολῆς.

Κατόπιν ὁ κοντόσταυλος εἶπε :

— Πολὺ καλά... Αἱ διαταγαὶ τοῦ Βασιλέως θέλουσιν ἐκτελεσθῆ. Ὅταν λαλεῖ ὁ Βασιλεὺς ὁ Μονμορανσὺ δὲν συζητεῖ, ὑπακούει.

— Καὶ τώρα, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Νοαζύ, ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀποσυρθῶ.

— Ναί, φίλε μου, ναὶ τέκνον μου, εἶπε μὲ προσποιητὴν καλοσύνην ὁ κοντόσταυλος. Ὕπαγε ν' ἀναπαυθῆς. Θὰ διατάξω ἀμέσως νὰ σοῦ ἑτοιμάσουν τὸ καλύτερο διαμέρισμα τοῦ πύργου. Χαῖρε ὑποκόμη !

Μόλις ὁ ὑποκόμης Νοαζὺ ἔφυγεν, ὁ Μονμορανσὺ βυθίστηκε σὲ συλλογισμούς. Ὁλόκληρο τὸ παρελθόν του πέρασεν ἀπ' τὴν φαντασία του. Ἡ νύχτα τοῦ θανάτου τοῦ γηραιοῦ Γασπὰρ Βιλλανδρώ, ἡ ἄφιξις τοῦ γενναίου Μπαγιάρ ἐκ μέρους τοῦ Φραγκίσκου τοῦ πρώτου, ὁ βιαστικὸς γάμος του μὲ τὴν Ἀρτέμιδα Βιλλανδρὼ καὶ κατόπιν... κατόπιν ἡ ἀποκάλυψις τῆς τρομερᾶς ἀτιμίας εἰς βίρος τῆς συζύγου του ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ διαφθορέως της,τοῦ Σίμωνος Βάζα !...

— Πάτερ ἡμῶν !.... ἐμουγγρισεν ὁ κοντόσταυλος. Εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ λησμονήσω ὅλα αὐτά. Ἐπίστευα, ἔλπιζα πὼς θὰ ξεχάσω μὲ τὸν καιρό, μὰ ὄχι δὲν ἐξέχασα. Σίμων Βάζα σὲ μισῶ !... Μοῦ κατέστρεψες τὴν εὐτυχίαν... Θὰ σ' ἐκδικηθῶ !... Θὰ κολυμβήσω στὸ αἷμα σου κι' τότε θὰ ἡσυχάσω !...

Τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἔξαφνα στὴν ἐπιστολὴ τοῦ Βάζα. Τὰ μάτια του ἀστραποβόλησαν..

— Ἄχ ! αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ ! μούγγρισε. Πῶς να τὴν διαβάσω ; Ποῦ νὰ βρῶ τὴν δύναμι νὰ τὴν ἀνοίξω ; Σίμων Βάζα σὲ μισῶ !... Θὰ σὲ μισῶ ὅσο νὰ μπῶ στὸν τάφο ! Ὁ Βασιλεὺς ζητάει νὰ συνεργαστοῦμε. Πολὺ καλά... Θὰ πνίξω τὴν ὀργή μου ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη. Θὰ προσποιηθῶ. Κι' ἀκόμη,—Πάτερ ἡμῶν !—θὰ διαβάσω κι' αὐτὴ τὴν καταραμένη ἐπιστολή. Ἐμπρός... θάρρος !...

Πῆρε τὴν ἐπιστολὴ κ' ἐνῶ τὰ χέρια του ἔτρεμαν τὴν ἄνοιξε καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς :

«Ἐξοχώτατε,

Τριάντα ἑφτὰ χρόνια ἐπέρασαν ἀπ' τὸ φρικτὸ ἐκεῖνο βράδυ ποὺ σοῦ ἀπεκάλυ μα τὴν ἀτιμία μου, ποὺ σὲ πλήγωσα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, γιὰ πάντα. Τριανταεφτὰ χρόνια, μιὰ ζωὴ ὁλόκληρη δηλαδή. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔπαψα νὰ μετανοῶ, νὰ ὑποφέρω, νὰ θρηνῶ καὶ νὰ ὀδύρομαι γιὰ ὅ,τι ἔκαμα. Τριανταεφτὰ ὁλόκληρα χρόνια δὲν κοιμήθηκα ἥσυχον ὕπνο. Ἡ πικρίες τῆς ζωῆς, τὰ βάσανα καὶ ἡ τύψεις μ' ἐγέρασαν. Ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου δέν εἶνε πλέον μακρυά. Εἶμαι πειὰ ἔρημος στὸν κόσμο. Ἀπ' ὅλη τὴν οἰκογένειά μου δὲν ἔχει ἀπομείνει πειὰ κανεὶς. Μόνη παρηγοριὰ τῶν γηρατειῶν μου εἶνε ἡ πολυαγαπημένη μου κόρη Λευκή, τὸ ἀτυχὲς αὐτὸ τοῦ γήρατός μου ἄνθος. Ἡ γενεά μου ἐσβέσθη. Τὸ ὄνομά μου θ' ἀποθάνῃ μαζύ μου. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ καλέσῃ σὲ λίγο ἐνώπιόν του. Θέλω νὰ μὲ συγχωρήσετε. Θὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε αὐτό ; Αὔριον θὰ ξεκινήσω καὶ θὰ ρθῶ νὰ πέσω στὰ πόδια σας ζητῶντας σας συγχώρησι...

Ὁ Μαρκήσιος ΣΙΜΩΝ ΒΑΖΑΣ»

Ὁ Μονμορανσὺ ἄφησε τὸ γράμμα νὰ τοῦ πέσῃ ἀπὸ τα χέρια καὶ στήριξε τὸ βλέμμα του σὲ μιὰ ἐλαιογραφία ποὺ κρεμόταν ἀπέναντί του, στὸν τοῖχο.

Ἡ ἐλαιογραφία αὐτή, παλαιὰ λιγάκι, παρίστανε μιὰ νέα ἐκτάτου ὀμορφιᾶς, μὲ ξανθὰ μαλλιά, ὁλίγο χλομή, μὲ βλέμμα γλυκὸ καὶ μελαγχολικό.

Ὁ Μονμορανσὺ κύττ ξε τὴν εἰκόνα αὐτὴ ἀρκετὰ λεπτά, τὰ μάτια του βούρκωσαν, τὸ κορμί του τινάχτηκε ἀπὸ ἕνα δυνατὸ παλμὸ κ' ἔξαφνα ψιθύρισε μὲ φωνὴ πνιγμένη, συγκινημένη, τρεμουλιασμένη :

— Ἄρτεμις !... Γλυκειά μου ἀγάπη !... Βασανισμένη μου ψυχή !... Ὄχι, δὲν θὰ τὸν συγχωρήσω τὸν ἄθλιο, δὲν θὰ τὸν συγχωρήσω, ποτέ ! ἡσύχασε !... Σώπασε λίγες στιγμὲς κ' ἔπειτα ξαναπῆε μ' ἀγάπη : Γιατί νὰ τὸν ἀφήσω νὰ ζῇ τὸν ἄθλιο ; Γιατί νὰ τὸν τὸν σκοτώσω τὴν νύχτα ἐκεῖνη μέσα στὴ ἐκκλησιὰ τοῦ ; Ἂν ἔβλεπα αὐτὸ θὰ ἤμουν πειὸ ἥσυχος τώρα. Δὲν θὰ ὑπέφερα τόσο...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠ'ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ πάθημα ἑνὸς πρωθυπουργοῦ. Τί ἔλεγε ὁ Πάπας Σίξτος γιὰ τὶς γυναῖκες. Πῶς ἐσκόπευαν οἱ χωρικοὶ τῆς Γαλλίας νὰ τιμήσουν τὸ Βολταῖρο...νεκρό. «Πές τους νὰ μὴ βιάζονται». Τί συμβούλευσε τὴν Ἰωσηφίνα ἕνας συμβολαιογράφος. Θαλῆς καὶ Σόλων. Εὐτυχία ἢ δυστυχία ἡ ἀπόκτησις τέκνων ; Ἡ ὠμορφιὰ καὶ τὸ ψεῦδος, κτλ.

Ὁ Θεοδώριχος μολονότι ἀκολουθοῦσε τὴν αἵρεση τοῦ Ἀρείου εἶχεν πρωθυπουργὸ καθολικὸ τὸν ὁποῖον ἐθεωροῦσεν ὡς ἄνθρωπο τῆς ἐμπιστοσύνης του. Ὁ ὑπουργὸς ὅμως αὐτος, νομίζοντας πὼς ἔτσι θὰ κολάκευε τὸν κύριό του ἐθεώρησε καλὸ νὰσπασθῆ κ' αὐτὸς τὴν αἵρεση τῶν Ἀριανῶν. Μόλις τὸ πληροφορήθηκεν αὐτὸ ὁ Θεοδώριχος, διέταξε νὰ κόψουν τὸ κεφάλι τοῦ ἀλλαξοπιστήσαντος πρωθυπουργοῦ του.

—Ἐφ' ὅσον, εἶπε,δὲν παρέμεινε πιστὸς στὸν Θεό του, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ παραμείνῃ πιστὸς σὲ μένα, ὁ ὁποῖος, στὸ κάτω-κάτω δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας κοινὸς θνητος ;...

***

Ὁ Πάπας Σίξτος V ἔλεγεν ὅτι θὰ ὠνόμαζεν εὐχαρίστως Ἁγία ὁποιαδήποτε γυναίκα, ἀρκεῖ νὰ τοῦ ἐπιστοποιεῖτο ὅτι... ὁ σύζυγός της δὲν εἶχε κανένα παράπονο ἀπὸ τὴ γυναίκα του...

***

—Ἐὰν τύχῃ καὶ μᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν ἀρχόντων μας, ἔλεγαν οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ζουρᾶ μιλῶντας γιὰ τὸν φιλελεύθερον ἀρχῶν φιλόσοφο Βολταῖρο, θὰ βγάλουμε τὸ λείψανο τοῦ ἐθνικοῦ μας Ἁγίου Κλαυδίου ἀπὸτὸν τάφο του καὶ στὴ θέση του θὰ βάλουμε τὸ λείψανο τὸ δικό του.

—Πέστε στοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, εἶπεν ὁ Βολταῖρος σ' ἕνα φίλο του ποὺ ἔσπευσε νὰ τοῦ μεταδώσῃ τὰ λόγια αὐτὰ τῶν χωρικῶν τοῦ Ζουρᾶ. ὅτι τοὺς εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ σκοπεύουν νὰ κάνουν γιὰ μένα, ἀλλ' ὅτι... δὲν ὑπάρχει καμμιὰ βία !...

***

Ὅταν ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης, ἔκανε κόρτε στὴν κατόπιν σύζυγό του Ἰωσηφίνα ντὲ Μπουαρναὶ μὴ ἔχοντας λόγῳ τῆς φτώχειας του νὰ τῆς προσφέρῃ ἀμάξι, τὴν ἔβγαζε περίπατο πεζῆ, κρατώντας την ἀπὸ τὸ μπράτσο. Τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι ἐπήγαινεν ἔτσι στὰ μαγαζιά, κι' ἔκανε διάφορες ἐπισκέψεις.

Κάποτε ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν γέροντα συμβολαιογράφο Ραγκιντώ, παλαιὸ φίλο τῆς Ἰωσηφίνας ἡ ὁποία τὸν σεβόταν καὶ τὸν ἐκτιμοῦσε πολύ. Ὁ Ναπολέων περίμενε στὸ σαλονάκι, καὶ ἡ Ἰωσηφίνα, θέλοντας νὰνακοινώσῃ στὸν γέρο φίλο της τὴν ἀπόφασι ποὺ εἶχε λάβει νὰ παντρευθῆ τὸν νεαρὸ στρατηγὸ τὴν πῆρε ἰδιαιτέρως στὸ γραφεῖο του. Ἡ πόρτα ὅμως ποὺ ἐχώριζε τὸ γραφεῖο ἀπὸ τὸ σαλονάκι εἶχε μείνει μισόκλειστη, κι' ἔτσι ὁ Ναπολέων μπόρεσε νὰκούσῃ τὸν συμβολαιογράφο ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ μεταπείσῃ τὴν νεαρὰ χήρα ἀπὸ τὸν γάμο αὐτό.

—Θὰ μετανοήσῃς, τῆς ἔλεγε. Κάνεις μιὰ τρέλλα...Πᾶς νὰ πάρῃς ἕναν ἄνθρωπο. ὁ ὁποῖος. στὸ κάτω-κάτω δέν ἔχει παρὰ τὸ σπαθί του καὶ τὰ γαλόνια του

Ὁ Ναπολέων δὲν ἀνέφερε τίποτε ποτὲ σχετικῶς μὲ τὴ συζήτηση αὐτὴ τὴν ὁποία ἐφαντάζετο ὅτι οὔτε κἀν τὴν εἶχε ἀκούσῃ. Τὴν ἡμέρα ὅμως τῆς στέψεώς του, ὅταν ἐφόρεσε τὴν αὐτοκρατορικὴν χλαμύδα, διέταξε νὰ ὁδηγήσουν ἐνώπιόν του τὸν γέροντα Ραγκιντώ. Κι' ὅταν ὁ συμβολαιογράφος ἔφτασε, ἔγνεψε καὶ τοῦ εἶπε πειρακτικά :

Ἐ.τί.λὲς τώρα, κ.Ραγκιντώ ; Ἐξακολουθεῖς νὰ πιστεύῃς ὅτι... δὲν ἔχω παρὰ τὸ σπαθί μου καὶ τὰ γαλόνια μου ; !...

***

Ἡ διάσημος κελλιτέγκας Εὐγενία Φουά,ἡ ὁποία πρὸ τὴν δύσιν τοῦ βίου της εἶχεν ἀπορρίψει τὴν Ἰουδαϊκὴ θρησκεία γιὰ νὰσπασθῆ τὸν χριστιανισμὸ ἐρώτησε μιὰ μέρα τὸν ἐξομολογητή της :

—Εἶνε ἁμαρτία πάτερ μου, νὰ αἰσθάνομαι εὐχαρίστησι ὅταν μοῦ λέει ὅτι εἶμαι ὄμορφη ;...

—Βεβαιότατα τέκνον μου, ἀπήντησεν ὁ ἱερεύς. Δὲν γνωρίζεις ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐνθαρρύνωμεν τὸ ψεῦδος ; !...

***

Ὁ φιλόσοφος Θαλῆς ἦταν κηρυγμένος ἐναντίον τοῦ γάμου, θεωρῶν τὴν ἀπόκτηση τέκνων ὡς τὸ μεγαλύτερο δυστύχημα ποὺ μπορεῖ νὰ συμβῇ στὸν ἄνθρωπο. Ὁ νομοθέτης Σόλων, κρίνοντας τὴν ἀναπαραγωγὴ τοῦ εἶδους ἀπὸ πολιτικῆς ἀπόψεως, κατέκρινε σφόδρα τὶς ἰδέες τοῦ Θιλῆ. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς διεμήνυσε μιὰ μέρα στὸν ὁμότεχνο νομοθέτη ὅτι ὁ γιὸς τοῦ εἶχε φονευθῆ. Ὁ Σόλων ἀμέσως τὸμαθε καὶ ἐλυπήθη ἀπὸ μεγάλη ἀπελπισία. Τὸν συναντήσε πάλι ὁ Θιλῆς καὶ μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος τοῦ εἶπε :

—Ἐ.τί.λὲς τώρα... Θεωρεῖς ἀκόμη εὐτυχία τὴν ἀπόκτησι τέκνων ;...